

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE TWEEDE KAMER

ARREST

nr. S/2011/0001 van 18 januari 2011
in de zaak 2010/0524/SA/2/0495

In zake:

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Laurie VAN GOETHEM
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Justitiestraat 25 bus 5

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering ingesteld bij aangetekende brief van 17 juni 2010 strekt tot de vernietiging en de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen genomen op datum van 15 april 2010, waarbij het administratief beroep ingesteld namens tegen het weigeringsbesluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grobbendonk van 25 januari 2010, wordt ingewilligd, om vervolgens de stedenbouwkundige vergunning te verlenen overeenkomstig de voorgebrachte plannen voor de afbraak van de bestaande woning, het oprichten van een nieuwe particuliere woning en de renovatie van de schuur vooraan, waarbij het gebouw 'bakhuis/schuur' dient te worden behouden. Het bouwperceel is gelegen te , ten kadaster gekend onder .

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend maar wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 21 december 2010, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laurie VAN GOETHEM verschijnt voor de verzoekende partij en werd gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en derhalve van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 16 juli 2009 (datum van het ontvangstbewijs is 24 september 2009) dienden [REDACTED] bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grobbendonk een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "het oprichten van een ééngezinswoning en afbraak van een bestaande woning".

De aanvraag betreft het herbouwen van een bestaande hoeve. De hoeve is gelegen in [REDACTED], buiten de kern van de deelgemeente, ten zuiden van de spoorweg in het agrarische gebied. In de directe omgeving komen enkele zonevreemde woningen voor alsook enkele bestaande oudere hoeves. De bestaande woning zou worden gesloopt en vervangen door een nieuwbouw. Een achterliggend gebouw zou eveneens worden afgebroken, maar niet vervangen. Het bijgebouw aan de straatkant zou behouden blijven.

Het gebouw van de aanvraag is sinds 14 september 2009 opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed.

De nieuwe woning krijgt een analoge verschijningsvorm als het bestaande gebouw, zijnde twee geschrante volumes.

Het perceel is, zoals blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 28 juli 1978 vastgestelde gewestplan Herentals-Mol, gelegen in een agrarisch gebied. Het perceel is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan, noch binnen de grenzen van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling.

Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek werd één bezwaarschrift ingediend door de verzoekende partij. Dit bezwaarschrift gaat over hoge erfgoedwaarde van het gebouw en wordt door het college gegrond bevonden.

Op 26 oktober 2009 werd een gunstig advies uitgebracht door het Agentschap Duurzame Landbouwontwikkeling.

Het Agentschap RO-Vlaanderen, Onroerend erfgoed (thans het Agentschap Ruimte en Erfgoed), verleende op 30 oktober 2009 een ongunstig advies.

Het college van burgemeester en schepenen verleende op 14 december 2009 een gunstig preadvies.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleende op 15 januari 2010 een ongunstig advies en besloot als volgt:

“ ...

Ongunstig, voor het herbouwen van een zonevreemde woning. De bestaande woning betreft een hoeve die is opgenomen in de inventaris van het bouwkundige erfgoed. Gelet op de hoge erfgoedwaarde is een totale sloop niet opportuun. De renovatie en herbestemming tot particuliere woning kan wel in overweging genomen worden.

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grobbendonk weigerde bij besluit van 25 januari 2010 de gevraagde vergunning en motiveerde dit als volgt:

“ ...

*Overwegende dat de woning werd opgericht volgens de huidige kadastrale gegevens tussen 1875 en 1899; dat de woning wordt geacht vergund te zijn;
Gelet op het gunstig advies van Infrax Hasselt van 29 september 2009;
Gelet op het voorwaardelijk gunstig advies van het departement Landbouw en Visserij van 26 oktober 2009;
Gelet op het ongunstig advies van RO Vlaanderen Onroerend Erfgoed Antwerpen van 30 september 2009;
Gelet op het ongunstig advies van Gecoro Grobbendonk van 22 oktober 2009;
Overwegende daarenboven dat, wat het college betreft, de redenen vervat in het hiervoor vernoemde overwegende & beschikkende gedeelte van het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar het weigeren van de vergunning verantwoorden;*

...”

███ tekenden tegen dit weigeringsbesluit administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van onbekende datum adviseerde de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep van ███ niet in te willigen. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar liet hierbij de volgende overwegingen gelden:

“ ...

Het discussiepunt in voorliggende aanvraag gaat voornamelijk over het feit of de bestaande hoeve al dan niet behouden moet blijven. De aanvraag werd geweigerd door de gemeente obv het ongunstige advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar. Ook het advies van Erfgoed was ongunstig. De erfgoedwaarde van het betrokken gebouw blijkt echter uit enerzijds de opname in de inventaris van het bouwkundig erfgoed en anderzijds de opname in het GRS als markante gebouw en baken. De gemeente haalt in haar GRS duidelijk aan dat ze dergelijke gebouwen wenst te behouden. Alhoewel ruimtelijke structuurplannen geen rechtstreeks verordenend karakter hebben naar de burger, bepaalt artikel 4.3.1§2 dat '...doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen...'. Het louter behouden van de schuur en bakhuis vooraan, zal de totale erfgoedwaarde van de site niet doen behouden.

...”

Na de raadsman van de beroepers te hebben gehoord op 13 april 2010, oordeelde de verwerende partij op 15 april 2010, doch zonder enige verwijzing naar het verslag van zijn provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat het beroep gedeeltelijk wordt ingewilligd en dat een vergunning wordt verleend overeenkomstig de voorgebrachte plannen voor de afbraak van de bestaande woning, het oprichten van een nieuwe particuliere woning en de renovatie van de schuur vooraan doch dat het gebouw 'bakhuis/schuur' dient te worden behouden.

De verwerende partij motiveerde haar besluit als volgt:

“ ...

Verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening:

1. Volgens het vastgestelde gewestplan situeert de aanvraag zich in agrarisch gebied.

De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.

De aanvraag is niet in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan aangezien de werken geen betrekking hebben op een agrarische activiteit.

2. Op betreffend perceel bevindt zich momenteel een hoeve (1.239m³), een bijgebouw vooraan op het perceel en een bijgebouw achteraan op het perceel. Men wenst de hoeve te vervangen door een nieuwbouwwoning. Het bestaande bijgebouw vooraan wenst men te behouden, het bijgebouw achter de woning wenst men af te breken.

2.1 Bakhuis

Het betreft een klein bijgebouw, achteraan de woning. Het schepencollege oordeelde in haar advies dat met het behoud en de restauratie van het bakhuis en de schuur naast de woning de erfgoedwaarde in stand wordt gehouden. Deputatie volgt dit standpunt: het bakhuis dient behouden te blijven.

2.2 Behoud bijgebouw vooraan

Het bijgebouw vooraan wenst men te behouden. Het betreft een voormalige schuur. Bedoelde constructie werd reeds gedeeltelijk verbouwd (o.a. dichtmetselen van een poort). Uit het oogpunt van goede ruimtelijke ordening is het aangewezen deze schuur te behouden en te renoveren.

2.3 Afbraak bestaande hoeve

Het discussiepunt in voorliggende aanvraag is voornamelijk of de bestaande hoeve al dan niet behouden moet blijven. De aanvraag werd geweigerd door de gemeente ingevolge het ongunstig advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar. Ook het advies van Erfgoed was ongunstig. Het gebouw is opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed. Dit impliceert evenwel niet dat er bindende bepalingen bestaan met betrekking tot

het behoud van het gebouw. Ook de vermelding in het gemeentelijk ruimtelijke structuurplan (GRS) als markant gebouw kan geen aanleiding geven tot het verplichte behoud. Artikel 4.3.1§2 van de VCRO bepaalt immers dat ruimtelijke structuurplannen geen rechtstreeks verordenend karakter hebben naar de burger toe. Er zijn geen stappen ondernomen tot bescherming.

Uit de foto's in het dossier kan volgens de deputatie worden afgeleid dat de erfgoedwaarde van het gebouw eerder beperkt is. Hoewel het gebouw niet verkrot is, zou de aanpassing ervan aan de moderne eisen van welstand en comfort een te grote investering vereisen met uiteindelijk verkrotting tot gevolg.

2.4 Nieuwbouw woning

Afdeling 2 'Basisrechten voor zonevreemde constructies' van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) bepaalt in artikel 4.4.10.§1, dat deze afdeling van toepassing is op vergunningsaanvragen die betrekking hebben op hoofdzakelijk vergunde en niet verkrotte zonevreemde constructies.

-> Hoewel aan de hoeve reeds werken werden uitgevoerd, kan vastgesteld worden dat meer dan 90% van de hoeve vergund geacht is. De hoeve dateert immers van voor de wet op de stedenbouw.

-> Op basis van de bijgebrachte foto's kan vastgesteld worden dat de hoeve voldoet aan de elementaire eisen van stabiliteit. De hoeve is dus niet verkrot.

Artikel 4.4.11. bepaalt dat bij de afgifte van een vergunning op grond van deze afdeling de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening geldt, vermeld in artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°; onverkort. Deze toetsing gaat in het bijzonder na of het architecturaal karakter van de verbouwde, herbouwde, uitgebreide of herstelde constructies behouden blijft.

-> De nieuwe woning heeft een analoge verschijningsvorm als het bestaande gebouw: de woning bestaat uit twee geschrante volumes. De woning bestaat uit 1 bouwlaag met een schuin dak. De architectuur is bescheiden gehouden, zodat het geheel zich makkelijk integreert in de landelijke omgeving. Er worden geen buitensporige dakuitbouwen voorzien en de gekozen gevelopeningen zijn van die aard dat ze vergelijkbaar zijn met deze van de bestaande hoeve. Als gevelmateriaal wordt geopteerd voor oude paepsteen en het dak wordt voorzien van oude rode Boomse pannen.

Verder bepaalt artikel 4.4.13.§1. van de VCRO dat de vigerende bestemmingsvoorschriften op zichzelf geen weigeringsgrond vormen bij de beoordeling van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor het herbouwen van een bestaande zonevreemde woning op dezelfde plaats, op voorwaarde dat het aantal woongelegenheden beperkt blijft tot het bestaande aantal.

Als het bestaande bouwvolume meer dan 1.000 m³ bedraagt, is het maximale volume van de herbouwde woning beperkt tot 1.000 m³.

Artikel 4.4.13.§2. bepaalt, dat voor de toepassing van §1, eerste lid, sprake is van een herbouw op dezelfde plaats indien de nieuwe woning ten minste drie kwart van de bestaande woonoppervlakte overlapt. De bestaande woonoppervlakte sluit zowel de oppervlakte van het hoofdgebouw in als deze van de fysisch aansluitende aanhorigheden die in bouwtechnisch opzicht een rechtstreekse aansluiting of steun vinden bij het hoofdgebouw.

-> Voorliggende aanvraag voldoet aan deze bepalingen. Het aantal woongelegenheden blijft behouden (1) en de nieuwe woning heeft een volume van 935m³; de bestaande hoeve heeft een volume van 1.289m³.

-> De nieuwbouw overlapt minstens drie kwart van de bestaande vloeroppervlakte. Aan deze voorwaarde wordt bijgevolg voldaan.

De deputatie is van oordeel dat de aanvraag verenigbaar is met de directe omgeving, die gekenmerkt wordt door verschillende zonevreemde woningen en hoeves. De aanvragers hebben voldoende inspanningen geleverd om een woning in de geest van de oorspronkelijke bebouwing te ontwerpen. Bij behoud van het bakhuis en renovatie van het de schuur vooraan het perceel, wordt de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang gebracht.

3. Watertoets: Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel niet gelegen te zijn in een effectief of een mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

De voorliggende aanvraag voorziet de mogelijkheid van het bouwen en/of verharden van een aanzienlijke oppervlakte, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijke effect op de plaatselijke waterhuishouding. Door de toename van de verharde oppervlakte wordt de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit wordt gecompenseerd door het plaatsen van een hemelwaterput van 10.000 liter.

Algemene conclusie:

De aanvraag is niet in overeenstemming met de planologische bestemming maar wel met de decretale en reglementaire bepalingen.

De aanvraag kan uit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard voor de afbraak van de bestaande woning, het oprichten van een nieuwe particuliere woning en de renovatie van de schuur vooraan. Het gebouw 'bakhuis' dient te worden behouden.

....”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid *ratione temporis*

De verzoekende partij is een derde belanghebbende. Haar beroepstermijn begint, overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1° b VCRO, te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking.

Hoewel in het administratief dossier geen gegevens terug te vinden zijn wat betreft de aanplakking van de bestreden beslissing, dient te worden gesteld dat het door de verzoekende partij ingesteld beroep alleszins tijdig is.

Immers, de verwerende partij heeft de bestreden beslissing van 15 april 2010 ter kennis gebracht van het college van burgemeester en schepenen bij aangetekende brief van 17 mei 2010. Uit het administratief dossier blijkt dat het college van burgemeester en schepenen dit schrijven ontvangen heeft op 18 mei 2010. Ten vroegste op 18 mei 2010 begon de termijn te lopen van 10 dagen waarbinnen de burgemeester het bevel tot aanplakking diende te geven (artikel 4.7.23, §4 VCRO).

Rekening houdende met voormelde gegevens dient gesteld te worden dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep bij aangetekende brief van 17 juni 2010 alleszins tijdig werd ingesteld, dit is binnen de termijn van 30 dagen na de eerst mogelijke datum van aanplakking.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij – ambtshalve middel

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is. Wel zal de verzoekende partij het bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zal de verzoekende partij dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband bestaat tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden. In voorkomend geval zal de verzoekende partij beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

In haar verzoekschrift duidt de verzoekende partij aan dat haar woning gelegen is in dezelfde deelgemeente als die van het bestreden project, met name [REDACTED]. Waar haar woning precies gelegen is tegenover het bestreden project wordt evenwel niet verduidelijkt.

De Raad is van oordeel dat het loutere nabuurschap op zich niet zonder meer kan volstaan om de verzoekende partij het rechtens vereiste belang bij het voorliggende beroep te verschaffen.

De verzoekende partij beroept zich voorts op haar belang als buurtbewoner van [REDACTED] *“die bekommerd is om het verlies van één van de markante gebouwen uit Grobbendonk met hoge erfgoedwaarde en welk daarom is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed”*.

Zij stelt verder dat de door haar te lijden hinder en nadelen gelegen zijn in de nakende afbraak, die vermijdbaar is door renovatie met aandacht voor de uitgesproken erfgoedwaarde. Zij stelt *“door het uitvoeren van de BD zijn de maatschappelijke belangen geschonden, zijn de planologische voorschriften van het gewestplan geschonden en zijn de lokale erfgoedwaarden ernstig geschonden”*.

In het bij het beroepschrift gevoegde bezwaarschrift geeft de verzoekende partij nog het volgende aan: *“Een aantal gebouwen wordt als belangrijk historisch erfgoed voor de gemeente aanzien. Naar de toekomst toe dienen deze gebouwen en hun onmiddellijke omgeving hun typisch karakter te behouden. Ze bepalen immers in belangrijke mate het landschappelijke uitzicht van de gemeente en zo de identiteit van Grobbendonk en de toeristisch-recreatieve aantrekkingskracht”*. En voorts benadrukt ze de toeristische-recreatieve aantrekkingskracht van de hoeve *“[REDACTED]”*: *“Het [REDACTED] start aan de Kerk in [REDACTED] en loopt over 10 km langs de markante hoeves van [REDACTED] waaronder de [REDACTED]. Bij het verdwijnen van de hoeve zal een belangrijk baken van dit wandelpad verdwijnen. Tevens betekent dit een aderlating voor de toeristische waarde van [REDACTED]”*.

Beoordeling door de Raad

Het is niet omdat de verzoekende partij ook spreekt over de 'buurtbewoners' dat zij geen individuele en persoonlijke hinder of nadelen zou kunnen ondervinden bij een eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit de omstandigheid dat het individuele belang van de verzoekende partij 'kan' samenvallen met het belang van andere buurtbewoners, kan niet *ipso facto* worden afgeleid dat het beroep van de verzoekende partij gelijk dient gesteld te worden met een *actio popularis*.

Het is duidelijk dat de verzoekende partij geen rechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Anderzijds stelt de Raad vast dat de verzoekende partij voldoende aannemelijk zou kunnen maken dat zij wel onrechtstreekse hinder en nadelen kan ondervinden als gevolg van de bestreden vergunningsbeslissing. Er valt niet te betwisten dat er een ernstig esthetisch nadeel kan ontstaan door de realisatie van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan immers, mits aanduiding van voldoende concrete gegevens, met goed gevolg opkomen tegen een mogelijke esthetische aantasting van haar woon- en leefklimaat, temeer nu deze schoonheidswaarde steun vindt in een aantal schriftelijke documenten die de erfgoedwaarde van de hoeve "██████" benadrukken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij op dit ogenblik het persoonlijk karakter van deze onrechtstreekse hinder en nadelen nog niet aantoont.

Nu het belang van de verzoekende partij als ontvankelijkheidsvoorwaarde de openbare orde raakt dient de verzoekende partij in de mogelijkheid gesteld te worden op dit ambtshalve middel te antwoorden, wat zij kan in de procedure ten gronde. Bovendien blijkt uit het verder verloop van de schorsingsprocedure dat de bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd zodat een onderzoek van en een uitspraak over dit ambtshalve middel zich hier nu niet opdringt.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van artikel 4.8.13 VCRO en artikel 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet afgeleid worden dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

"...

Indien de Besluit van de BD in uitvoering wordt gebracht via een sloop van het gebouw, zal onmiddellijk en voor altijd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel optreden doordat de vastgelegde en door de GSA bevestigde hoge erfgoedwaarde definitief zal verdwijnen. Het betreft zelfs een onmogelijk te herstellen ernstig nadeel want afbraak is de meest

drastische vorm. Dit kan vermeden worden door het gebouw te renoveren, met aandacht voor de hoge erfgoedwaarde, wat wel in overweging kan genomen worden zoals gesteld door de GSA en ook door diegenen die het bezwaarschrift ondertekenden, inclusief mezelf.

Door het uitvoeren van de BD zijn de maatschappelijke belangen geschonden, zijn de planologische voorschriften van het gewestplan geschonden en zijn de lokale erfgoedwaarden ernstig geschonden.

De reden van dit verzoekschrift heeft enkel tot reden om de hoge erfgoedwaarde te behouden zonder hierbij een renovatie naar moderne comforteisen in de weg te (willen) staan.

...

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, ook in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Dit betekent dat de Raad slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal overgaan op voorwaarde dat de verzoekende partij aantoont:

- a. dat zij bij een eventuele tenuitvoerlegging een persoonlijk ernstig nadeel zal ondervinden, wat inhoudt dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel in concreto dient aan te duiden,
- b. en dat het nadeel moeilijk herstelbaar is.

Dit alles moet de verzoekende partij doen aan de hand van concrete feiten en gegevens opgenomen in het inleidend verzoekschrift en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken. Bovendien moet het aangevoerde ernstig nadeel een rechtstreekse oorzaak hebben in de bestreden beslissing.

De afbraak van de bestaande woning is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de verzoekende partij met de voorliggende vordering tot schorsing wenste te voorkomen. Ter openbare terechtzitting van 21 december 2010 is echter komen vaststaan dat deze woning reeds werd afgebroken.

De Raad moet aldus noodzakelijk tot de vaststelling komen dat de vordering tot schorsing, die in essentie is gericht op het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, thans doelloos en zonder enig nut is geworden. Het door de verzoekende partij aangevoerde nadeel kan immers niet meer worden voorkomen door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Gelet op de vaststellingen zoals vervat in het vorige onderdeel, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De Raad beveelt de verzoekende partij om op het ambtshalve opgeworpen middel te antwoorden in haar wederantwoordnota.
3. De verwerende partij wordt uitgenodigd om binnen een termijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na deze van de betekening door de griffie van de Raad van de in sub 2 vermelde wederantwoordnota van de verzoekende partij, met een aanvullende nota een eventuele repliek te formuleren omtrent het ambtshalve opgeworpen middel.
4. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 18 januari 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Eddie CLYBOUW

Hilde LIEVENS